

מכון "הלכות שבת החדשי" – ללימוד כל אר"ה "הלכות שבת" – במעגל החודש
 שעל ידי "מעגל עולמי ללימוד שולחן ערוך הלכות שבת"
 אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים

עמ"י

עש"ו

רבינו יוסף קארו זיע"א בעל מחבר ספר "שולחן ערוך" נפטר בעה"ת צאת חובלי"א י"ד ניסן שנת ת"א ש"ק"ל לפ"ק (שם אביו ר' יצחק ז"ל) (שם אביו ר' יצחק ז"ל)

רבינו משה אלשליש זיע"א בעל מחבר ספר "רמב"א" נפטר בע"ה קריאתא יצ"ד י"ח אייר שנת ת"א ש"ק"ל לפ"ק (שם אביו ר' ישראל ז"ל)

אמר רחב"א אמר רבי יוחנן כל החשמו שבת נהלכתו
 אפילו עובד עבודה זרה נדוד אנוש חוחלין לו

גליון כ"ז
הלכות שבת החדשי
לימוד שולחן ערוך הלכות שבת
לכל החודש – שני עמודים ליום

אמר רב יהודה אמר רב אלמלי שחור ישראל
 שבת ראשונה לא שלטה בהן אומה ולשון

קורבם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישראל. ולידי ידעית התורה. ונחייני עושה לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדנ"י מתנחלים יאהרונה"י על ידי המעגלם ברחילו ורחימו ברחוקא שלים בשם כל ישראל.

כו לחודש

המשך סימן שכו – דיני רחיצה בשבת

ב. יש אומרים דהא דשרי בחמי טבריא דוקא כשאין המקום מקורה אבל אם המקום מקורה אסור משום דאתי לידי זיעה ואסור ויש אומרים דמותר להזיע בחמי טבריה:

ג. אמת המים שהיא חמה אסור להמשיך לתוכה אפילו מערב שבת סילון (פירוש צינור מרזב וסילון דבר אחד הם) של צונן ופי הסילון יוצא חוץ לאמה ומימיו נשפכים לעוקא (פירוש גומא) שבקרקע ואם המשיכו אסורים אפילו המים שנכנסו לה מערב שבת ברחיצה ובשתיה כאלו הביא סילון של מים מערב יום טוב ביום טוב כחמין שהוחמו ביום טוב ואסורין ברחיצה ומותרין בשתיה:

ד. לא ישתטף אדם בצונן כל גופו ויתחמם כנגד המדורה מפני שמפשיר מים שעליו ונמצא כרוחץ כל גופו בחמין אבל מותר להשתטף בצונן אחר שנתחמם אצל האש:

ה. יש אומרים שצריך לזוהר שלא לחמם ידיו אצל האש אחר נטילה אם לא ינגבם תחלה יפה:

ו. אסור ליתן על גבי בטנו כלי שיש בו מים חמין ואפילו בחול מפני הסכנה שפעמים שהם רותחים (אבל מותר להחם בגד וליתנו על בטנו) (טור):

ז. הרוחץ בנהר צריך שינגב גופו יפה כשעולה מהנהר מפני שלא ישארו המים עליו ויטלטלם ד' אמות בכרמלית לפי שהעולה מן הרחיצה יש רבוי מים על גופו אבל ההולך ברשות הרבים ומטר סוחף על ראשו ועל לבושו לא הקפידו בו:

ח. אדם מותר לטבול מטומאתו בשבת:

ט. מותר לרחוץ פניו ידיו ורגליו בדברים שאינם משירים שער מעורבים עם דברים המשירים ובלבד שלא יהיה הרוב מדבר המשיר:

י. מותר לרחוץ ידיו במורסן. הגה: דגיבול כלאחר יד שרי ואסור לרחוץ ידיו במלח (אגור) וכל שכן בבורית שקורין זיי"ף בלשון אשכנז (בנימין זאב סימן רע"ח) או בשאר חלב שנימוח על ידיו והוי גולד (מרדכי פרק במה בהמה וסמ"ג והגהות מיימוני פרק כ"א וטור סימן שכ"א):

יא. מרחץ שסתמו נקביו מערב שבת למוצאי שבת רוחץ בו מיד אבל אם לא סתמו נקביו אף על פי שמאליו הוחם בשבת צריך להמתין לערב בכדי שיעשו לפי שאסור לעשות כן גזירה שמא יחתה בגחלים:

יב. אסור ליכנס למרחץ אפילו להזיע. (ויש אומרים דאפילו לעבור במרחץ במקום שיכול להזיע אסור) (רש"י וטור):

יג. עיר ישראל ועכו"ם דרים בה ויש בה מרחץ רוחצת בשבת אם רוב עכו"ם מותר לרחוץ בה במוצאי שבת מיד ואם רוב ישראל או אפילו מחצה על מחצה אסור למוצאי שבת עד כדי שיוחם:

סימן שכו – דיני סיכה בשבת, וכו' ד' פעיפים

א. החושש במתניו לא יסוך שמן וחומץ אבל סך הוא שמן לבדו אבל לא בשמן ורד משום דמוכחא מלתא דלרפואה קא עביד ואם הוא מקום שמצוי בו שמן ורד ודרך בני אדם לסוכו אפילו בלא רפואה מותר. הגה: ובמקום שאין נוהגין לסוך בשמן כי אם לרפואה בכל שמן אסור (בית יוסף):

ב. סכין וממשמשין להנאתו על ידי שינוי דהיינו שסך וממשמש בחד ולא ימשמש בכח אלא ברפיון ידים:

ג. אין מגרדין בכלי העשוי לכך אלא אם כן היו ידיו או רגליו מטונפות בטיט וצואה:

ד. לא יסוך רגלו בשמן והוא בתוך המגעל או הסנדל (החדשים) (מיימוני פרק כ"ג), מפני שהעור מתרכך ודמי לעיבוד אבל סך רגלו ומניחו במגעל וסך כל גופו ומתעגל על גב העור והוא שלא יהא בשמן הנישוף בגופו שיעור כדי לעבדו אפילו יש בו כדי לצחצחו מותר והוא שלא יכוין אפילו לצחצחו:

סימן שכח – דין חולה בשבת, וכו' מ"ט פעיפים

א. מי שיש לו מיהוש בעלמא והוא מתחזק והולך כבריא אסור לעשות לו שום רפואה ואפילו על ידי עכו"ם גזירה משום שחיקת סממנים:

ב. מי שיש לו חולי של סכנה מצוה לחלל עליו את השבת והזרזי הרי זה משובח והשואל הרי זה שופך דמים:

ג. כל מכה של חלל דהיינו מהשינים ולפנים ושינים עצמם בכלל מחללין עליה את השבת ודוקא שנתקלקל אחד מהאברים הפנימים מחמת מכה או בועה וכיוצא בזה אבל מיהושין אין נקראים מכה. הגה: מיהו מי שחושש בשיניו ומצטער עליו להוציאו אומר לעכו"ם להוציאו (בית יוסף בשם אורחות חיים ואיסור והיתר הארוך):

ד. מכה של חלל אינה צריכה אומד שאפילו אין שם בקיאים וחולה אינו אומר כלום עושים לו כל שרגילים לעשות לו בחול אבל כשיודעים ומכירים

הנה מוכבא פאן ספר שולחן ערוך הלכות שבת מחוץ ל"ה החודש. שני עמודים ליום. כן יגמור כל הלכות שבת מדי חודש בחדשו. ויזכה שימחלו לו כל עונותיו. נא לפרסם בכתבי פנסיות ובכתבי מדרשות. ובשמחות. וכלכל החברים וידידים. לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה!" וכל המזכה את הרבים כ"ו לחודש – עמוד א זוכה לפנים צדיקים!

באותו חולי שממתין ואין צריך חילול אסור לחלל עליו אף על פי שהיא מכה של חלל:

ה. מכה שאינה של חלל נשאלין בבקי ובחולה ואין מחללין עליו שבת עד שיאמר אחד מהם שהוא צריך לחילול או שיעשה אצל אחד מהם סכנת נפשות (ועיין לקמן סימן תרי"ח):

ו. מכה שעל גב היד וגב הרגל וכן מי שבלע עלוקה וכן מי שנשכו כלב שוטה או אחד מזוחלי עפר הממיתים אפילו ספק אם ממית אם לאו הרי הם כמכה של חלל:

ז. מחללין שבת על כל מכה שנעשית מחמת ברזל ועל שחין הבא בפי הטבעת ועל סימטא והוא הנקרא פלונקר"ו בלע"ז ועל מי שיש בו קדחת הם ביותר או עם סימור:

ח. מי שאחזו דם מקיזין אותו אפילו הולך על רגליו ואפילו ביום הראשון:

ט. החושש בעיניו או בעינו ויש בו ציר או שהיו שותתות ממנו דמעות מחמת הכאב או שהיה שותת דם או שהיה בו רירא ותחלת אוכלא (פירוש, תחלת חולי) מחללין עליו את השבת:

י. כל חולי שהרופאים אומרים שהוא סכנה אף על פי שהוא על הכשר מבחוץ מחללין עליו את השבת ואם רופא אחד אומר צריך ורופא אחד אומר אינו צריך מחללין ויש מי שאומר שאין צריך מומחה דכל בני אדם חשוכים מומחין קצת וספק נפשות להקל. הגה: ויש אומרים דוקא ישראלים אבל סתם עכו"ם שאינן רופאים לא מחזקינן אותם כבקיאים (איסור והיתר הארוך). מי שרוצים לאנסו שיעבור עבירה גדולה אין מחללין עליו השבת כדי להצילו עיין לעיל סימן ש"ו (בית יוסף בשם הרשב"א):

יא. חולה שיש בו סכנה שאמדוהו ביום שבת שצריך לעשות לו רפואה ידועה שיש בה

מלאכת חילול שבת שמונה ימים אין אומרים נמתין עד הלילה ונמצא שלא לחלל עליו אלא שבת אחת אלא יעשו מיד אף על פי שמחללין עליו שתי שבתות ולכבות הנר בשביל שישן עיין לעיל סימן רע"ח:

יב. כשמחללין שבת על חולה שיש בו סכנה משתדלין שלא לעשות על ידי עכו"ם וקטנים ונשים אלא על ידי ישראל גדולים ובני דעת. הגה: ויש אומרים דאם אפשר לעשות בלא דיחוי ובלא איחור על ידי שינוי עושה על ידי שינוי ואם אפשר לעשותו על ידי עכו"ם בלא איחור כלל עושין על ידי עכו"ם (אור זרוע ומגיד משנה בשם ראב"ן) וכן נוהגים אבל במקום דיש לחוש שיתעצל העכו"ם אין לעשות על ידי עכו"ם (תוספות ור"ן):

יג. כל הזריז לחלל שבת בדבר שיש בו סכנה הרי זה משובח אפילו אם מתקן עמו דבר אחר כגון שפירש מצודה להעלות תינוק שנפל לנהר וצד עמו דגים וכן כל כיוצא בזה:

יד. היה חולה שיש בו סכנה וצריך בשר שוחטים לו ואין אומרים נאכילנו נבלה אבל אם היה החולה צריך לאכילה לאלתר והנבלה מוכנת מיד והשחיטה מתאחרת לו מאכילין אותו הנבלה:

טו. אמדוהו (פירוש התכונו במחלתו ושיעורו) הרופאים שצריך גרוגרת אחת ורצו עשרה והביאו לו כל אחד גרוגרת כולם פטורים ויש להם שכר טוב מאת ה' אפילו הבריא בראשונה:

טז. אמדוהו לשתי גרוגרות ולא מצאו אלא שתי גרוגרות בשני עוקצין וג' בעוקץ אחד כורתים העוקץ שיש בו ג' ואם היו ב' בעוקץ אחד וג' בעוקץ אחד לא יכרתו אלא העוקץ שיש בו שנים. הגה: ואם הדבר בהול אין מדקדקין בכך שלא יבא לידי דיחוי ועיכוב (הגהות מרדכי פרק מפנין):

יז. חולה שנפל מחמת חליו למשכב ואין בו סכנה. הגה: או שיש לו מיחוש שמצטער

וחלה ממנו כל גופו שאז אף על פי שהולך כנפל למשכב דמי (המגיד פרק ב'), אומרים לעכו"ם לעשות לו רפואה אבל אין מחללין עליו את השבת באיסור דאורייתא אפילו יש בו סכנת אבר. ולחלל עליו ישראל באיסור דרבנן בידיים יש מתירים אפילו אין בו סכנת אבר ויש אומרים שאם יש בו סכנת אבר עושין ואם אין בו סכנת אבר אין עושין ויש אומרים שאם אין בו סכנת אבר עושין בשינוי ואם יש בו סכנת אבר עושין בלא שינוי ויש אומרים אפילו יש בו סכנת אבר אין עושין לו דבר שהוא נסמך למלאכה דאורייתא ודברים שאין בהם סמך למלאכה עושין אפילו אין בו סכנת אבר ודברי הסברא השלישית נראין. הגה: מותר לומר לעכו"ם לעשות תבשיל לקטן שאין לו מה לאכול דסתם צרכי קטן כחולה שאין בו סכנה דמי (רבינו ירוחם נתיב י"ב חלק ט' ורמב"ן ורשב"א) וכל שאסור לעשותו על ידי ישראל אפילו על ידי החולה בעצמו אסור אבל כשעושה לו העכו"ם מותר לחולה לסייעו קצת דמסייע אין בו ממש (בית יוסף גמרא ביצה דף כ"ב):

יח. הקיזו דם ונצטנן עושים לו מדורה אפילו בתקופת תמוז:

יט. חולה שאין בו סכנה מותר בכישולי עכו"ם:

כ. אין נותנין יין לתוך העין וליתנו על גביו אם פותח וסוגר העין אסור ואם אינו פותח וסוגר מותר ורוק תפל אפילו על גביו אסור דמוכחא מלתא דלרפואה קעביד:

כא. שורה אדם קילורין מערב שבת ונותן על גבי העין בשבת שאינו נראה אלא כרוחץ והוא דלא עמיץ ופתח ולא חיישינן משום שחיקת סממנים דכיון שלא התירו לו לשרותן אלא מערב שבת איכא היכרא:

מזה נלמד כמה יש לנו לשמור שמירת שבת, עד שאפילו עובר במעו אמר ותינוק בן יומיו, יש בו מהפגם ושמך חטא בחילול שבת על אמר שהיתה בחזקת סכנה, והתורה אמרה וחי בהם, ומכל מקום אמרו שצריך זיכור וטהרה, ומה יעשה אנוש אשר מחלל שבת בפועל, הן תורה והן דרבנן, וכמה חובה עלינו לפשפש במעשה שבת ושמירתה, כי בקל יכול לבוא לידי עונש, והכל תלוי בשקידת התורה, כי טועמיה חיים זכו, וכל ההוגים בתורה לשמה, זוכים לדברים רבים, ונשמרים מעצמן מחטא, וה' רגלי חסידיו ישמור, ואין חסיד אלא המתחסד עם קונו, והוא למידת התורה, כי אין להקב"ה בעולמו אלא מקום תורה, ותורה מעוררת האדם לתשובה, ובכל יום ויום מימי שבוע יתקן אדם עצמו. (יערות דבש - חלק שני - דרוש ג')

הנה מוכא פאן ספר שו"ת ערוך הלכות שבת מחולק ל"ב חלקים. שני עמודים ליום. כף יגמור כל הלכות שבת מדי חודש פחדשו. וזכה שימלאו 19 כל עונותיו. נא לפרסם בפתי פנסיות ובפתי מדרשות. ובשמחות. ולכל החברים וידידים. וזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי "ימוד" ה"הכה" ככל יום. שהוא "תורה לשמה"! וכל המזכה את הרבים כ"ו לחודש - עמוד ב זוכה לפנים צדיקים!

